

Persoonlijke “down” verhalen

1

In deze rubriek komen verhalen voorbij over het accepteren van je kindje met het downsyndroom, over de moeilijke keuze die je misschien heb moeten maken, maar ook de verhalen over het dagelijks leven van deze kindjes en hun ouders. Ik wil laten zien dat het niet veel anders is dan een ander kindje opvoeden, alleen dat dit wat meer zorg en aandacht nodig heeft. In sommige gevallen zal het misschien wel anders gaan dan een “normaal” gezin. Maar wat is nou “normaal”!!!

Wil jij hieraan meewerken mail mij dan op: blog@day-dreamer.nl, Het kan anoniem als je dat wilt.

Wij wisten vooraf niet dat Micha het down syndroom had. We wisten wel, uit de combinatietest, dat de kans groter was op. Toen we de uitslag van die test kregen waren we eigenlijk vooral blij dat de kans op de twee andere trisomiën (niet levensvatbare) nihil was. De verhoogde kans op downsyndroom deed ons verder niks. We hebben dan ook verder niks laten onderzoeken omdat het voor ons geen enkel verschil zou maken. Natuurlijk heb je het er wel eens even over, maar meer ook niet. Bij de 20 weken echo waren er echodense darmen te zien. De vrouw die de echo deed deelde ons gelijk mee dat dit kan wijzen op bijvoorbeeld taaislijmziekte, of op downsyndroom of op nog heel veel andere dingen. Zij liet ons behoorlijk schrikken. Ze ging ook gelijk de verloskundige inlichten en die gingen weer een afspraak voor ons maken bij de gynaecoloog, dat we daar zo snel mogelijk terecht zouden kunnen. Dit alles overviel ons behoorlijk. Maar lang leve internet konden we zelf ook eens even e.e.a. opzoeken (wel op de juiste websites uiteraard) en concludeerden wij dat de kans op een ernstige afwijking klein was. Ook bij de gynaecoloog waren de echodense darmen te zien en zij bood de mogelijkheid

gelijk een punctie te kunnen doen. Wij kozen er wederom voor geen verder onderzoek te laten doen. Voornamelijk ook omdat verder geen ernstige afwijkingen te zien waren en alles verder dus juist heel goed leek.

De volgende dag zijn we leuk jongenskleren wezen shoppen, want dat kregen we ook te horen bij de echo, dat het een jongen werd! Leuk vonden we dat. We konden zijn naam al gaan gebruiken (alleen wij samen, ons geheimpje). Ik bleef onder controle bij de gynaecoloog. We hebben al met al denk ik zo'n 5 of 6 echo's gehad gedurende de zwangerschap. En iedere keer werd alles goed bekeken en iedere keer geen reden tot grote zorgen. We hebben altijd gebeden voor een gezond kind en die hebben we gekregen!

De eerste momenten, na de geboorte (17-09-2013), dat Micha bij mij lag! Brulde hij uiteraard. Maar al snel keek hij mij aan en accepteerde de situatie zoals die was. Ik zag toen ook gelijk dat hij down had. Dus ik zeg tegen mijn man: Hij heeft down. Ik heb het idee dat de gynaecoloog en verpleegkundige, die er nog waren, toen pas een kinderarts hebben opgepiept. Die kwam even later en sprak het vermoeden uit dat Micha down zou kunnen hebben. Maar voor ons was het al duidelijk.

We waren niet verrast, niet overdonderd, niet geschokt, niet verdrietig, niet teleurgesteld..... We waren BLIJ!!! Want onze zoon was geboren!!! 3,5 week te vroeg en in 4 uurtjes tijd.

We hebben niks hoeven verwerken. Dat maakte wel dat we ontzettend konden genieten van Micha. En dat doen we nu nog steeds en dat zullen we ook blijven doen. Gelukkig doet Micha het hartstikke goed, is gezond, eet en drinkt goed.

Natuurlijk kan en zal je je zorgen maken om zijn gezondheid en of z'n ontwikkeling goed zal gaan. Maar heb je dat niet bij elk kind? Ik denk van wel.



Carel, Tineke & Micha